

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

6 март 1974 година*

По съединени дела 6 и 7-73

Istituto Chemioterapico Italiano S. p. A., представляван от адв. J.J.A. Ellis, адвокат към Hoge Raad в Нидерландия,

Commercial Solvents Corporation, представляван от адв. В. Н. Ter Kuile, адвокат към Hoge Raad в Нидерландия, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Jacques Loesch, 2 Rue Goethe,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, представлявана за целта на производството от правните си съветници г-н В. van der Esch и А. Marchini-Camia, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Emile Reuter, юридически съветник в Комисията, 4 boulevard Royal,

ответник,

с предмет иск за отмяна на Решение 72/457/ЕИО, постановено на 14 декември 1972 г. (ОВ L 299 31 декември 1972 г., стр. 51) от Комисията на основание член 86 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н А. М. Donner (докладчик) и г-н М. Sørensen, председатели на състав, г-н R. Monaco, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, г-н Н. Kutcher и г-н А. J. Mackenzie Stuart, съдии,

генерален адвокат: J. P. Warner,
секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. Като се има предвид, че е установено, че след консултации с дружеството Commercial Solvents Corporation, регистрирано по закона на щата Мериленд и със седалище в Ню Йорк (наричано по-нататък: CSC), дружеството Istituto Chemioterapico Italiano от Милано (наричано по-нататък „Istituto”) е заявило, че не е било в състояние да достави аминобутанол на дружеството Laboratorio Chimico Farmaceutico Giorgio Zoja (наричано по-нататък Zoja), на което то е доставяло през периода 1966-1970 г. значителни количества аминобутанол, суровина за производството на етамбутол от Zoja;

---

* Език на производството: английски.

2. В отговор на искането на дружеството Zoja до Комисията да установи, че е налице нарушение на членове 85 и 86 от Договора, Комисията с писмо от 25 април 1972 г. е започнала, в изпълнение на член 3 от Регламент №17/62 процедура за предполагаемо нарушение на член 86 от Договора срещу CSC и Istituto, като ги е нотифицирала, съгласно член 19 от Регламент № 17/62 и член 3 от Регламент № 19/63, за тези искания.

3. С решение от 14 декември 1972 г. (ОВ L 299 1972 г., стр. 51 и следващите) Комисията е установила, че CSC и Istituto, чрез спиране, считано от ноември 1970 г., на доставките за дружеството Zoja на суровини за производството на етамбутол, са нарушили член 86.

4. В резултат на това тя е разпоредила мерките, които е преценила за необходими, за да прекрати нарушението и е наложила солидарно на двете дружества глоба от 200 000 разчетни единици.

5. С искиви молби, депозирани в Секретариата на 17 февруари 1973 г., Istituto и CSC са внесли искиве срещу това решение. При положение че двете дела са съединени с определение от 8 май 1973 г. за целите на производството, необходимо е съответно да се постанови едно съдебно решение на езика на производството по дело 7-73.

I - По прилагането на член 86

6. Като се приема за установено, че през 1962 г. CSC е придобила дял от 51 % от акциите на Istituto. В рамките на Изпълнителния комитет и на Управителния съвет на Istituto представителите на CSC имат 50 % от местата, като председателят на Съвета, който има решаващ глас в случай на равно разделяне на гласовете в рамките на Съвета, е представител на CSC. Въпреки че упълномощените длъжностни лица (*consiglieri delegati*) за управлението на Istituto, са били едни и същи преди и след 1962 г., след тази година те е трябвало обаче, за инвестиции над определено равнище, да получат одобрението на Изпълнителния комитет.

7. Дружеството CSC, освен другите стоки, произвежда и продава стоки, получени на основата на нитропарафин, *inter alia* 1. нитропропан (нитропропан) и един от неговите производни продукти, 2.амино-1-бутанол (аминобутанол), междинен продукт в производството на етамбутол. До 1970 г. Istituto действа като дистрибутор на нитропропан и на аминобутанол, произведени от CSC в Съединените щати. След като CSC в началото на 1970 г. решава да не продължи снабдяването на Общия пазар с тези стоки, информира Istituto, че те биха могли да му бъдат доставени само в количествата, които дружеството се е задължило да препродаде. След тази дата то е променило политиката си и е доставило на Istituto изключително само декстро-аминобутанол за целите на преработването му в насипен етамбутол за продажба в ЕИО и другаде за негови собствени нужди, като междуременно Istituto е развил собствени продукти на базата на етамбутол.

8. Следователно е необходимо да се изследват последователно въпросите относно това:

а) дали е налице монополно положение по смисъла на член 86,

б) кой пазар трябва да бъде взет под внимание за определяне на монополното положение,

в) дали в случая е имало злоупотреба с подобно положение,

г) дали тази злоупотреба е била в състояние да засегне търговията между държавите-членки, и

д) дали ищците действително са имали поведение на стопанска единица.

В този контекст ще бъдат разгледани доводите за нарушение на процесуалните правила и недостатъчните мотиви на решението.

а) По отношение на монополно положение

9. Ищците оспорват констатациите на оспорваното решение, съгласно които групата CSC-Istituto притежава монополно положение на Общия пазар за суровината, необходима за производството на етамбутол, като тази група всъщност се ползва „със световен монопол за производството и продажбата на нитропропан и аминокбутанол.”

10. За целта те се позовават на документи, от които е видно, че аминокбутанолът се произвежда поне от още едно друго италианско дружество на базата на бутанон, че едно трето италианско дружество произвежда етамбутол на основата на други суровини, че едно френско дружество произвежда нитропропан по независим начин и че още едно дружество е пуснало на пазара тиофенол, продукт, който, според неговите твърдения, се използвал понастоящем в Източна Европа за производство на етамбутол.

11. Накрая, CSC е представил декларацията на вещо лице, според което е съществувал поне един използван метод, позволяващ производството на нитропропан по друг процес, различен от използвания от CSC и поне три други познати процеса, позволяващи да се произвежда аминокбутанол без да се използва нитропропан.

12. В хода на административното производство ищците вече са се позовали на част от тези данни, за да поискат от Комисията, преди да вземе решението си, да направи експертиза с цел да извърши проверка на твърдения монопол на CSC над производството на суровини за производството за етамбутол. Комисията е отхвърлила тази молба, като е преценила, че изтъкваните аргументи, дори и да бъдат установени, не биха засегнали по същество изложението на нейните критики. В хода на настоящото производство ищците са възобновили искането си за експертиза по оспорвания пункт.

13. Отговорът на Комисията, който не е бил сериозно оспорен, е, че производството на нитропропан от френското дружество понастоящем е само на експериментален етап, и че изследванията на това дружество са се развили едва след настъпването на оспорваното поведение. Информацията относно възможността да се произвежда етамбутол чрез използването на тиофенол са прекалено общи и несигурни, за да бъдат взети сериозно под внимание.

Декларацията на едно вещо лице, представена от CSC, съобщава само за добре известни процеси, за които не би могло да се докаже дали се поддават на използване в индустриален мащаб и на цени, позволяващи търговията с тях. Производството на двете посочени италиански дружества било от скромни мащаби и предназначено за собствените им нужди, така че използваните процеси не били подходящи за значителна и конкурентна търговия.

14. Комисията е представила доклад на вещо лице от Zoja, според който производството в значителен промишлен мащаб на аминобутанол на базата на бутанон би било възможно само при големи разходи и известен риск, което се оспорва от ищците, на основание на двете експертизи, според които подобно производство не представлява трудност или не води до прекалени разходи.

15. Този спор е без особено практическо значение, тъй като се отнася главно за експериментални методи, изпитвани в промишлен мащаб, и които освен това биха довели до малко по мащаби производство. В това отношение не се касае за това дали с адаптирането на своите съоръжения и производствени процеси дружеството Zoja евентуално би могло да продължи да произвежда етамбутол на базата на други суровини, а дали CSC е имало монополно положение на пазара на суровини и за производството на етамбутол. Единствено присъствието на пазара на суровина, която може лесно да замени нитропропана или аминобутанола в производството на етамбутол, би било в състояние да обори твърдението, че CSC има монополно положение по смисъла на член 86. Обратно, позоваването на потенциални алтернативни процеси и от експериментален или практически характер в малък мащаб не е в състояние да обори доводите на оспорваното решение.

16. Не се оспорва фактът, че големите производители на етамбутол за световния пазар, а именно самото CSC, Istituto, American Cyanamid и Zoja използват само суровини, произведени от CSC. В сравнение с производството и продажбата на етамбутол на тези предприятия производството и продажбата му от други производители е от несъществено значение. Следователно Комисията е могла да направи извода, „че понастоящем не е възможно да се прибегне, в условията на икономическа конкуренция, до производствени методи в индустриален мащаб на етамбутол, основани на използването на различни суровини.”

17. Следователно тя е имала основание да отхвърли искането за експертиза.

18. На същите тези основания искането, направено в хода на настоящото производство трябва да бъде отхвърлено, тъй като фактът, че CSC е имало монополно положение на световния пазар за производството и продажбата на съответните суровини е установен в достатъчна степен.

б) По отношение на пазара, който трябва да се вземе под внимание

19. Ищците се основават на раздел II-C, шесто съображение от оспорваното решение, за да направят извода, че съгласно Комисията пазарът, който следва да бъде взет под внимание за определянето на монополното положение, е пазарът на етамбутол.

Те твърдят, че подобен пазар не съществува, той като етамбутолят представлявал само част от по-широкия пазар на антитуберкулозни лекарства, на който етамбутолят се намирал в конкуренция с други лекарства, в голяма степен взаимозаменяеми. След като пазар на етамбутол не съществува, невъзможно е да се изгради отделен пазар на суровини за производството на този продукт.

20. Комисията отговаря, че е взела под внимание монополното положение в Общия пазар на суровини, необходими за производството на етамбутол.

21. Както раздел II-Б, така и частта от раздел II-С от решението, която предшества констатацията, че следователно поведението на ищите „представлява злоупотреба с монополно положение по смисъла на член 86” (II-С, четвърто съображение), всъщност се отнася само за пазара на суровини за производството на етамбутол. Като се има предвид, че „разглежданото поведение ограничава пазарите на суровината, както и производството на етамбутол и следователно представлява една от практиките на злоупотреба с монополно положение, изрично забранени от посочения по-горе член”, оспорваното решение взема под внимание пазара на етамбутол само с цел да определи последиците от разглежданото поведение. Докато подобно разглеждане е в състояние да позволи по-добра оценка на последиците от твърдяното нарушение, то е без значение за определянето на пазара, който трябва да бъде взет под внимание при установяването на едно монополно положение.

22. Всъщност, противно на твърденията на ищите, е възможно пазарът на суровините, необходими за производството на един продукт, да се разграничи от пазара, на който се пласира продуктът. Една злоупотреба с монополно положение на пазара на суровините следователно може да има ограничителни последици върху конкуренцията на пазара, на който се пласират производните продукти, които следва да се вземат под внимание в оценката на последиците от нарушението, макар и пазарът на производни продукти да не представлява сам по себе си пазар. Следователно аргументите на ищите в това отношение и свързаното с тях искане да бъде разпоредена експертиза по този въпрос не са основателни и трябва да бъдат отхвърлени.

в) По отношение на злоупотребата с монополно положение

23. Ищите заявяват, че преустановяването на доставките на аминобутанол за Zoja не може да им бъде вменено, а то би се обяснило с факта, че през пролетта на 1970 г. самата Zoja е уведомила Istituto, че се отказва от закупуването на значителни количества аминобутанол, договорен с тогава действащ договор между Istituto и Zoja. Когато в края на 1970 г. Zoja се е обърнала отново към Istituto, за да получи този продукт, Istituto е бил задължен, по сведения на CSC, да отговори, че междуременно CSC е изменил търговската си политика и че продуктът вече не е в наличност. Промяната в политиката на CSC е породена от закономерното за това дружество съображение за изгодата от разширяване на неговото производство към производството на крайни продукти, като се избегне ограничаването му само до производството на суровини или на междинни продукти. В съответствие с тази политика дружеството е решило да подобри своя продукт и занаяпред да не доставя аминобутанол, с изключение на задълженията, вече поети от неговите дистрибутори.

24. Както е видно от документите и разискванията, доставките на суровини за ЕИО са се ограничили само до Istituto, който е получил през ноември 1969 г., както е изложено в исковата молба на CSC, разрешението на италианското правителство, необходимо за производството, започва през 1968 г. да разработва собствени продукти на базата на етамбутол, и е започнал производството на своите продукти през 1970 г. Когато Zoja се е информирала за възможностите да получи нови доставки от аминобутанол, е получила отрицателен отговор. CSC е решило да ограничи и дори да преустанови напълно своите доставки от нитропропан и аминобутанол за трети лица, с цел да се улесни собствения си достъп до пазара на производни продукти.

25. Въпреки това, едно предприятие, което разполага с монополно положение в производството на суровини и следователно е в състояние да контролира снабдяването на производителите с производни продукти, не би могло, поради това, че е решило самото то да започне производството на тези производни продукти (с което то става конкурент на предишните си клиенти), да възприеме поведение от такова естество, че да премахне тяхната конкуренция, в конкретния случай – да премахне един от основните производители на етамбутол на Общия пазар. От подобно поведение, което е в противоречие с целите, посочени в член 3, буква е) от Договора, разяснени в членове 85 и 86, следва, че притежателят на монополно положение на пазара на суровини, който, с цел да ги запази за собственото си производство на производни продукти, отказва да ги достави на клиент, производител на тези производни продукти, с риск да премахне всякаква конкуренция от страна на този клиент, злоупотребява със своето монополно положение по смисъла на член 86.

В този контекст не е от голямо значение да се установи дали преустановяването на доставките през пролетта на 1970 г. е последица от анулиране на доставките от Zoja, защото от изложението на самите ищци следва, че след приключване на доставките, предвидени в договора, продажбата на аминобутанол във всички случаи е щяла да бъде преустановена.

26. Също така не е необходимо да се изследва, както са поискали ищците, дали потребностите от аминобутанол на Zoja са били неотложни през 1970 г. и 1971 г., или това дружество все още е разполагало с големи количества от този продукт, които да му дадат възможност да въведе реорганизация в своето производство в разумно време, тъй като този въпрос не е релевантен за преценката на поведението на ищците.

27. И накрая, като се има предвид, че CSC заявява, че производството му на нитропропан и аминобутанол следва да бъде оценявано в рамките на нитрирането на парафина, на който нитропропана е само произведен продукт, и че по подобен начин аминобутанолът е само един от производните продукти на нитропропана. Следователно възможностите да се произвеждат двата разглеждани продукта не са били неограничени, а са зависели частично от възможностите за пласмент на другите производни продукти.

28. Ищците обаче не оспорват сериозно твърдението в атакуваното решение, че „производственият капацитет на инсталациите на CSC позволява да се твърди, че той може да удовлетвори искането на Zoja, като се има пред вид, че последната представлява един много нисък процент (приблизително 5-6 %) от общото

производство на нитропропан на CSC.” От това трябва да се направи изводът за основателността на преценката на Комисията, че подобни твърдения не са могли да бъдат взети под внимание.

29. Следователно тези мотиви трябва да бъдат отхвърлени.

г) По отношение на последиците за търговията между държавите-членки

30. Ищите твърдят, че в случая се касае главно за световния пазар, тъй като Zoja пласира 90 % от своята продукция извън Общия пазар, по-специално в развиващите се страни, които представлявали един много по-значителен пазар за антитуберкулозните лекарства, отколкото страните на Общността, където туберкулозата е изчезнала в голяма степен. Освен това пазарите на Zoja в Общия пазар са намалени поради факта, че в редица държави-членки дружеството е възпирано от патентите на други дружества, по-специално на American Cyanamid, който не допуска Zoja да продава своите продукти на базата на етамбутол. Следователно злоупотребата с монополно положение, ако бъде приета за установена, не би попаднала в хипотезата на член 86, който не забранява подобна злоупотреба, освен „доколкото това може да засегне търговията между държавите-членки.”

31. Този израз има за цел да разграничи приложното поле на общностните разпоредби от приложното поле на националните законодателства. Следователно не би могъл да се тълкува като ограничителен обхватът на забраната, която се отнася за промишлените и търговските дейности, насочени към снабдяването на държавите-членки.

32. В действителност забраните, предвидени в членове 85 и 86, трябва да бъдат тълкувани и прилагани в светлината на член 3, буква F от Договора, който предвижда, че дейността на общността включва установяването на режим, гарантиращ, че не се подкопава конкуренцията в Общия пазар и на член 2 от Договора, който възлага на Общността да „насърчава хармоничното развитие на икономическите дейности в целия Общ пазар.” Със забраната за злоупотреба с монополно положение на пазара, доколкото търговията между държавите-членки може да бъде засегната, член 86 визира както практики, които са в състояние да причинят пряка вреда на потребителите, както и онези, които причиняват косвена вреда, като засягат една структура на ефективна конкуренция, каквато се предвижда в член 3, буква е) от Договора.

33. Следователно, властите в Общността трябва да разглеждат осъжданото поведение както от гледна точка на всички последици за структурата на конкуренцията на общия пазар, без да разграничават между продукцията, предназначена за пласмент в Общия пазар и продукцията, предназначена за износ. След като притежателят на монополно положение, установен в общия пазар, се стреми чрез злоупотребата с него да елиминира един конкурент, също така установен в Общия пазар, безразлично е да се знае дали това поведение се отнася до неговата дейност по износа или неговите дейности в Общия пазар, щом като е установено, че това елиминиране би имало последици за структурата на конкуренцията на общия пазар.

34. При това противното твърдение на практика би довело до въвеждането на контрол върху продукцията и пазарите на Zoja от страна на CSC и Istituto.

Накрая, себестойността на нейната продукция би била засегната от това до такава степен, че би възникнала опасност нейното производство на етамбутол вече да не може да бъде пласирано.

35. При това при разискванията се изясни, че понастоящем Zoja може да изнася и в действителност изнася съответните продукти в поне две държави-членки. Този износ е поставен в опасност от трудностите, причинени на това дружество, и че поради този факт търговията между държавите-членки е в състояние да бъде засегната от това.

д) Относно икономическото единство между CSC и Istituto

36. Като се позовават на практиката на Съда, по-специално на дела 48-69, 52-69 и 53-69 от 14 юли 1972 г. (Rec. 1972 г., стр. 619, 787 и 845), ищите оспорват, че CSC упражнява ефективно правото си на контрол над Istituto и че те представлявали стопанска единица. Двете дружества действали по независим начин, така че CSC не би могло да носи отговорност за дейностите на Istituto, нито Istituto за дейностите на CSC. Поради това, дори и да се предположи, че CSC притежава монополно положение на световния пазар на суровини за производството на етамбутол, то не е да действало в рамките на Общността, и следователно извършител на осъжданото поведение би могъл да бъде само Istituto, който обаче не притежава монополно положение на този пазар.

37. В раздел II-A на оспорваното решение е изложено състоянието на дяловото участие на CSC в капитала и в управлението на Istituto. В този раздел се посочва, че годишните доклади на CSC посочват Istituto като един от неговите филиали. От забраната, наложена през 1970 г. от CSC на неговите дистрибутори да препродават нитропропан и аминокбутанол за производството на етамбутол, се прави изводът, че CSC не се въздържа да упражнява своята контролна власт над Istituto и отбелязва опит от страна на Istituto да погълне Zoja чрез сливане, в което е малко вероятно CSC да не е участвало. т това се прави изводът, че „CSC притежава правомощие за контрол над Istituto и го упражнява реално поне по отношение на връзките със Zoja” и че следователно е уместно „дружествата CSC и Istituto да бъдат разглеждани като дружества, които формират в своите отношения със Zoja и за целите на прилагането на член 86, едно и също предприятие или стопанска единица.”

38. От цитираните пасажии следва, че жалбата не е основателна и следователно трябва да бъде отхвърлено твърдението, според което Комисията е променила поведението си в хода на настоящото производство поради факта, че след като е заявила в решението си, че двете дружества формират стопанска единица във всички отношения, тя е ограничила своята позиция до твърдението, че те във всички случаи са действали като такава единица в своите отношения със Zoja.

39. Относно същността на този довод, освен елементите, свързани с раздел II, атакуваното решение съдържа други елементи, които са в състояние да демонстрират основателността на неговото твърдение за стопанско единство между CSC и Istituto в поведението им по отношение на Zoja.

В това отношение в голяма степен е показателно съвпадението, посочено в раздел III, между периодите от време, в които CSC е решило да продължи производството си до един последващ етап и периодите, в които Istituto, предишен доставчик на нитропропан и на аминобутанол, е започнал своята дейност на производител на етамбутол. Трудно е решението на CSC да не продава повече нитропропан и аминобутанол да не се свърже с изключението, направено за Istituto, който, за целите на собственото му производство на етамбутол и на производните продукти, е бил снабдяван с декстро-аминобутанол.

40. Също така е показателно обстоятелството, посочено в раздел III на решението, че Istituto е купувал все още налични количества нитропропан на пазара, за да ги препродава на производители на бои, на които е забранявал препродажбата за фармацевтична употреба извън Общия пазар.

41. Следователно по отношение на пазара на нитропропан и на неговите производни, поведението на CSC и Istituto се е характеризирало с очевидно единодействие, което, като се има предвид правомощието за контрол на CSC над Istituto, потвърждава изводите от атакуваното решение, че двете дружества от гледна точка на отношенията им със Zoja следва да бъдат разглеждани като стопанска единица и че те носят солидарна отговорност за осъжданото поведение. При тези обстоятелства, аргументът на CSC, че не е действал в рамките на Общността и че на това основание Комисията не е била компетентна да прилага по отношение на него Регламент 17/62, също така трябва да бъде отхвърлен.

II - По отношение на разпоредените мерки и наказанията, наложени с оспорваното решение

42. Оспорваното решение е разпоредило на CSC и Istituto, под заплахата за принуда, да достави на Zoja в 30-дневен срок, 60 000 kg нитропропан или 30 000 kg аминобутанол и да представи за одобрение от Комисията, в двумесечен срок, предложения за последващото снабдяване на Zoja и им е наложила солидарно глоба от 200 000 разчетни единици, или 125 000 000 ITL.

43. Ищците оспорват на първо място, че разпоредбата на Регламент №17/62, член 3, по силата на който Комисията може да задължи констатирано нарушение, я оправомощавала да издава разпоредбани за конкретни и определени по размер доставки.

44. На второ място, те упрекуват Комисията, че е злоупотребила с правомощия, имащи за цел да предотвратят подкопаването на конкуренцията в Общия пазар, и че е приложила разпоредбите на член 86 извън рамките на Общността, като е разпоредила доставки, несъразмерни на нуждите на Zoja с цел снабдяване на нейните клиенти в Общността, а по-скоро съответстващи на нейната дейност на световния пазар.

45. По отношение на първия довод, че по смисъла на член 3 от Регламент № 17 на Комисията може, ако тя констатира нарушение на разпоредбите на член 86, „да задължи с решение заинтересуваните предприятия... да преустановят констатираното нарушение.” Прилагането на тази разпоредба трябва да се извършва в зависимост от характера на установеното нарушение и може също

така да включва и разпореждане за предприемане на определени дейности или за извършване на определени неправомерно пропуснати престации, както и забрана за продължаване на определени дейности, практики или ситуации, противоречащи на Договора. За тази цел Комисията евентуално може да задължи заинтересованите предприятия да ѝ направят предложения с оглед на привеждане на положението в съответствие с изискванията на Договора.

46. След като в конкретния случай е установила отказ за продажба, несъвместим с член 86, Комисията следователно е могла, с цел да го поправи, да разпорежи както доставката на определени количества суровини, така и представянето на предложения, насочени към предотвратяване на повтарянето на осъжданото поведение. С цел да осигури полезното действие на своето решение, Комисията е могла да определи минимума, необходим за гарантиране на поправяне на нарушението и по този начин да предпази Zoja от неговите последици. Като е избрала за критерий за проверка на нейните нужди количеството на предишните доставки, Комисията не е надхвърлила правомощието си за преценка, с което тя разполага в това отношение.

47. Следователно първият довод не е основателен.

48. По отношение на втория довод, както вече е установено по-горе, че от израза „доколкото търговията между държавите може да бъде засегната от това”, не може да се направи изводът, „че когато става дума за разграничаване между нарушението и неговите последици, би следвало да се вземат под внимание единствено последиците от евентуално нарушение за търговията в Общността. Следователно, една доста ограничена мярка съгласно препоръките на ищците би имала за резултат въвеждането на контрол върху продукцията и пазарите на Zoja от страна на CSC и Istituto, и би я поставила в положение, в което себестойността на нейната продукция би била засегната до такава степен, че би възникнала опасност нейното производство на етамбутол вече да не може да бъде пласирано. При тези обстоятелства Комисията е могла да прецени, че посочените мерки са били необходими за запазването на една ефективна структура на конкуренцията.

49. Докато в оспорваното решение и в хода на настоящото производство Комисията постоянно е избягвала да вземе отношение по съответното твърдение, доколкото то е имало за цел да ангажира дебат, обратно, тя още от момента на излагането на твърденията е поддържала, че тъй като осъжданото поведение е имало за цел да елиминира един от основните конкуренти в Общия пазар, преди всичко е било важно с адекватни мерки да се предотврати подобно посегателство срещу конкуренцията в Общността. Както в оспорваното решение, така и в писменото производство, предприетите мерки са били обосновани с необходимостта да се предотврати възможността поведението на CSC и Istituto да причини критикуваната последица и да отстрани Zoja като един от основните производители на етамбутол в Общността. Този мотив засяга същността на спора и следователно не може да бъде разглеждан като недостатъчен.

50. Следователно този довод не може да бъде взет под внимание.

III - По отношение на наложената глоба

51. Оспорваното решение е наложило солидарно на дружествата CSC и Istituto глоба от 200 000 разчетни единици, или 125 000 000 ITL. Въпреки че сериозността на нарушението е основание за една значителна глоба, продължителността на извършване на нарушението следва също да се вземе под внимание, която в решението се изчислява на повече от две години, но е могла да бъде по-кратка, ако Комисията, уведомена с жалбата на Zoja от 8 април 1971 г., или половин година преди първия отказ на CSC и Istituto, се е била намесила по-бързо.

52. Като се вземат предвид именно тези обстоятелства, глобата следва да се намали и тя да бъде определена на 100 000 разчетни единици, или 62 500 000 ITL.

По съдебните разноски

53. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, загубилата делото страна се осъжда да заплати разноските, ако е направено такова искане. Основните доводи на ищеца са отхвърлени и той се осъжда да заплати разноските по първоинстанционното производство.

По изложените съображения,

след прочитане на писмената защита,

след изслушване доклада на съдията докладчик,

след изслушване устните съображения на страните,

след изслушване становището на генералния адвокат,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 86,

като взе предвид финансовия регламент от 30 юли 1968 г. и по-специално член 17,

като взе предвид Регламент № 17/62 на Съвета и Регламент № 99/63 на Комисията на Европейската икономическа общност,

като взе предвид Протокола относно статута на Съда на Европейските общности,

Съдът реши:

1) Исковете за отмяна по дела 6 и 7-73 се отхвърлят;

2) Солидарно наложената глоба на ищите с Решение на Комисията от 14 декември 1972 г. (ОВ L 299, стр. 51 и следващите) се намалява на 100 000 разчетни единици, или 62 500 000 ITL;

3) Осъжда ищите да заплатят разноските по делото.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 6 март 1974 година.

Подписи